

Mette Frederiksens tale på Flagdagen

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

5. september 2021

Sted

Christiansborg Slotsplads

Deres kongelige højheder.

Kære pårørende.

Kære udsendte.

Kære veteraner.

Siden 1948 har omkring 60.000 af vores bedste mænd og kvinder været udsendt i Danmarks tjeneste.

I her på pladsen. Jer, som vi hylder i dag. Står skulder ved skulder i den lange og ubrydelige kæde af stærke og modige udsendte.

Det er jer, der gør det muligt for Danmark – at tage ansvar for danske værdier ude i verden.

Vi herhjemme kan sætte en retning. Det er jer, der gør den helt konkrete forskel.

For mennesker ude i verden. For os herhjemme. For Danmark.

Lige nu oplever vi en dybt ulykkelig situation efter næsten tyve års internationalt engagement i Afghanistan.

En katastrofe.

For Afghanistan. For afghanerne. For piger. For kvinder. For os alle.

De billeder, vi ser. De historier, vi hører. Det er så brutalt. Og forkert. Og smerteligt.

Særligt for jer, der selv har været udsendt.

Nogle af jer er vendt stærkere hjem, end I tog ud. Modnet af ansvar og erfaring.

Andre er kommet hjem med ar på krop eller på sjæl. En særlig tanke skal i dag gå til jer, hvor de frygtelige billeder og historier fra Afghanistan kan rive op i gamle sår. Ingen af jer er glemt.

Bag hver udsendt. Bag hver veteran. Står de pårørende. Derfor vil jeg sige til jeres børn. Ægtefæller. Forældre. Søsken:

Danmark skylder jer en særlig tak.

Jeg kan godt huske min mors bekymrede blik, da min egen storebror var udsendt. Især rædslen, hvis der uventet blev banket på døren. Min bror kom hjem igen.

Men det gjorde alle ikke.

I år vil og skal vi særligt mindes dem, der ikke kom hjem fra Afghanistan. Ord kan ikke lindre smerten hos jer, der sidder tilbage med det tunge savn.

Det ved jeg. Mit hjerte græder.

Må I – smerten til trods – være stolte af jeres søn eller datter. Af jeres bror eller søster. Ægtefælle. Forældre. Af jeres ven.

Må Danmark være stolt.

Og må vi aldrig glemme.

I lyset af de seneste ugers ulykkelige udvikling – rejser sig der sig uundgåelige

spørgsmål. Og jeg hører det igen og igen: Var tyve års indsats det hele værd?

Jeg kan selvfølgelig godt forstå, at tvivlen melder sig, når man kigger på Afghanistan i disse dage. Og ingen forstår helt, tror jeg, hvor smerteligt det er i mange gode danske familier.

Jeg vil sige til alle jer, der henover årene har arbejdet, kæmpet og bragt store ofre i Afghanistan.

I har, hver enkelt af jer, bidraget til den nødvendige kamp mod terrorisme.

I har været med til at sikre andres sikkerhed – i Danmark og hos vores allierede.

I har ydet jeres til, at en hårdt prøvet afghansk befolkning i en periode har oplevet noget af den frihed og det liv, som alle mennesker på jordkloden bør have.

En ny generation er vokset op med skolegang, lægehjælp, pigers rettigheder, kvinders rettigheder.

I har vist, at der er en anden vej. Et andet liv. Det håb kan ingen tage fra afghanerne igen.

Kampen mod terrorisme og for frihed.
Det er den kamp, I har kæmpet.

Den kamp har ikke været forgæves.

Det siger jeg, fordi jeg som landets statsminister mener det.

Men jeg har også lovet at sige det på vegne af nogle af de veteraner og pårørende, jeg har talt med i den seneste tid. På vegne af mange af de veteraner og pårørende, jeg har lyttet til.

Jeg har også lovet at sige, at mange er klar til at tage af sted igen.

Og jeg har lovet at sige, at andre er i tvivl om både det, der er sket. Og det, der måtte ske i fremtiden. Fordi verden hverken er sort eller hvid.

En ting er jeg ikke selv i tvivl om. Når vi inde på Christiansborg og i medierne diskuterer Danmarks krigsdeltagelse, så bør det, og så skal det, ske på en mere respektfuld måde end det, jeg synes jeg oplever lige nu.

For de faldne, for dem, der overlevede. For dem der stadig er klar til at tage ud med Dannebrog på skulderen. For deres familier.

Ordentlighed og respekt. Det er det mindste, vi andre kan udvise. Lad os gøre det. Ordentlighed og respekt.

Derfor vil jeg også i dag rette en særlig tak til jer, der har bistået med evakueringen fra Kabul under stadigt mere vanskelige vilkår.

Danmark har i kraft af jeres store indsats evakueret hundredevis af mennesker fra et Afghanistan i opløsning. Danske statsborgere. Tolke. Lokalt ansatte. Familier. Menneskerettighedsforkæmpere. Og oven i det været i stand til at hjælpe vores allierede med deres evakuering.

Det er en stor bedrift i en uhyre vanskelig situation.

Den virkelighed, som vores udsendte fra Forsvaret og Udenrigsministeriet har arbejdet under, har været både ekstrem svær. Og menneskeligt nærmest umulig.

Og jeg bliver nødt til i dag at rette endnu en appel. Når Danmarks udsendte står i verdens brændpunkt med andres menneskers liv og død mellem hænderne, så skal de have arbejdsro, og de skal have fuldstændig opbakning.

Det fortjener I. Jeg er stolt af jer.

De seneste ugers udvikling giver naturligvis anledning til refleksion.

Der er svære overvejelser foran os. Og sikkert også svære drøftelser.

Men for mig er spørgsmålet ikke, om Danmark skal tage ansvar. Men hvordan vi gør det bedst.

Danmark er og skal være et aktivt og stolt medlem af verdenssamfundet.

Vi tager et vigtigt ansvar mange steder i verden. Takket være jer, der står her i dag.

Nogle af jer, der er her på pladsen i dag, har været på afgørende patruljer i Hormuz-strædet. Danmark er en stolt søfartsnation. I er med til at sikre den frie sejlads, vi er så afhængige af.

Andre af jer er soldater og politifolk, som har samarbejdet ved den europæiske grænse- og kystbevogtning. I har bjærget mennesker, som usle bagmænd sendte ud på overfyldte både.

I, som er fra flyvevåbnet, har taget del i missioner i Irak. Levet med at ”være i shelter” med pulsen oppe hver gang.

I, der er læger og sygeplejesker, har hjulpet verden under coronakrisen. Humanitær støtte i Sudan. Bistand efter den voldsomme eksplosion på havnen i Beirut sidste år. Etablering af lejre i Grækenland.

Soldater. Læger. Sygeplejersker. Rådgivere. Politifolk. Beredskabsfolk. Udenrigsministeriets udsendte. Og alle I andre.

Der står stor respekt om Danmarks rolle i verden. Det er i høj grad jeres fortjeneste.

Og derfor er det med stor ydmyghed, at jeg står foran jer i dag.

I har Danmarks opbakning.

På vegne af alle i Danmark vil jeg sige til hver og en af jer:

Af hjertet tak.

Kilde
stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Mindetale, Socialdemokratiet

Relateret

Anders Fogh Rasmussens nytårstale
1. januar 2002

Jeppe Kofods tale ved mindegudstjenesten for Danmarks udsendte
5. september 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-pa-flagdagen>